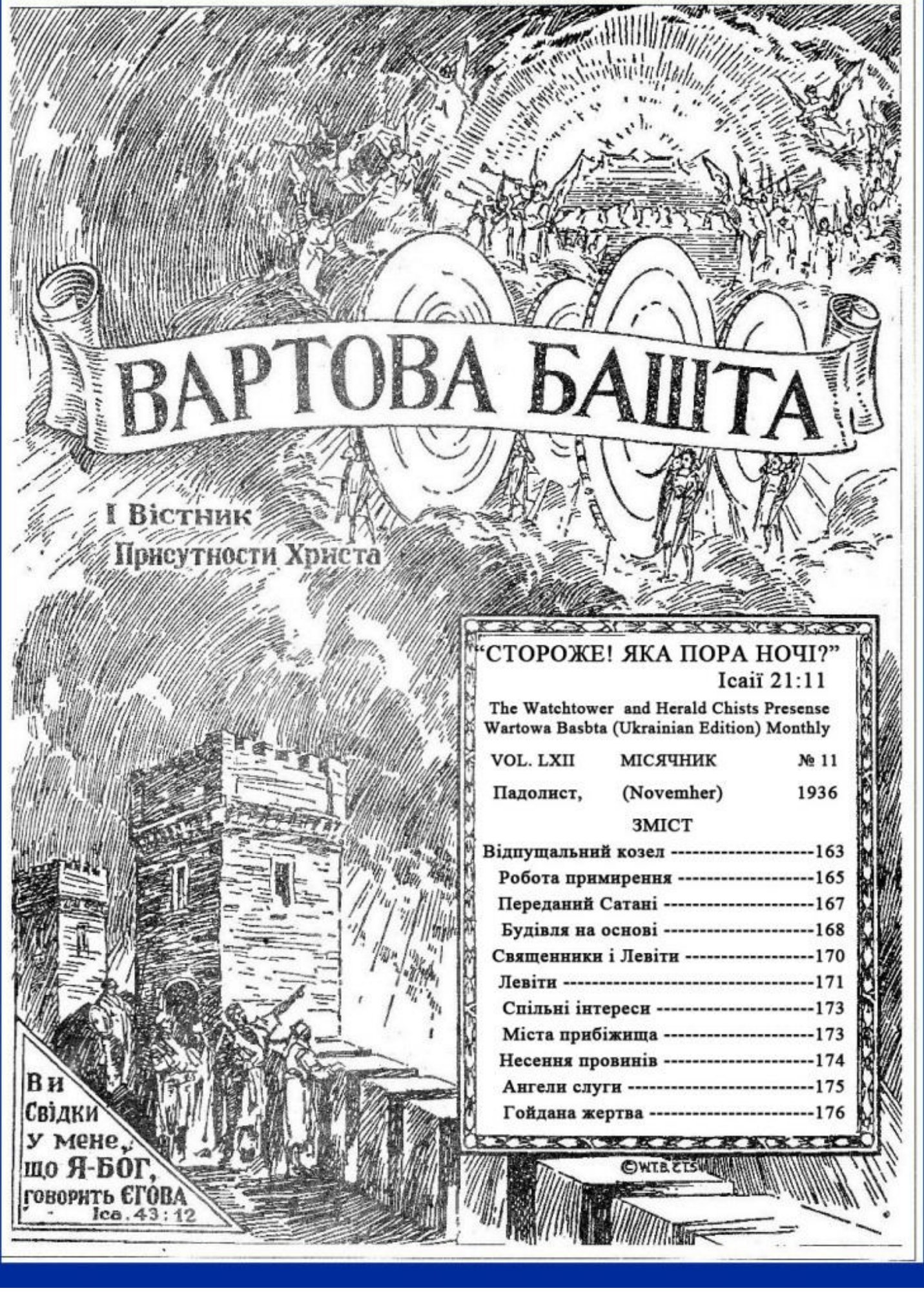

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

“СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?”

Ісаїї 21:11

The Watchtower and Herald Chists Presense
Wartowa Basbta (Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LXII МІСЯЧНИК № 11

Падолист, (Novemher) 1936

ЗМІСТ

Відпушальний козел	163
Робота примирення	165
Переданий Сатані	167
Будівля на основі	168
Священники і Левіти	170
Левіти	171
Спільні інтереси	173
Міста прибіжища	173
Несення провинів	174
Ангели слуги	175
Гойдана жертва	176

© WTB & TS

Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
говорить ЄГОВА
Іса. 43:12

Published Monthly By
WATCH TOWEK BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.
OFFICERS

J. F. RUTHERFORD President W. E. VAN AMBERCH Secretary

“Діти твої навчатиме сам Господь, і великий мир і гаразд
буде проміж синами твоїми”. – Ісаї 54:13

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі, Датель життя для усіх сотворінь; що Льогос був початком Його творива й активним слугою в творенні всіх річей; що той Льогос тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений у всяку силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чиновником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ создав землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі і поставив його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамовою гріха всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набуті викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до Божественної природи й вивісшив Його понад усіх творива й понад усі імена і одягнув Його у всяку силу і владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Сион, і що Ісус Христос є Головою її і правильним царем світа; що помазані й вірні послідователі Ісуса Христа – се діти Сиону, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й привилей є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Його заміри зглядом людства, про які навчає Біблія, й нести оwoчі царства всім, що бажають слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав установляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови від владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послухати справедливим законам, будуть привернені і будуть жити вічно на землі.

ВИБІР

Яко вартісний побічник нової книжки “Богатство” тепер є в англійській мові книжечка під назвою “Вибір”. Ся книжечка містить вість, котру люди доброї волі по всій землі бажають прочитати й студіювати, а іменно, недавно тому розголошену через радіо промову “Розділення народів”, й також виразно пояснену трактизію на тему “Ваш вибір”, показуючи, що кожний мусить тепер вибирати між богатством а руїною. Сю книжечку можна набуті за 5 ц. Незадовго вона вийде в українській мові також.

ПРИНУМЕРАТА

Для інформації принумераторів “Вартової Башти”

СЕЙ журнал виходить в тій цілі, щоби помочи людям пізнати Бога Єгову і Його заміри, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливило систематичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старається о іншу літературу, яко поміч в таких студіях. Він помішує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших знарядів публічного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії, яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито і безвиїмково стоїть на стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до уважного і критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна передплата

Річна передплата в Злучених Державах виносить \$ 1,00, в Канаді й в інших краях \$ 1.50; в Великій Британії, Австралії і в Полудневій Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба висилати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківський переказ. В Канаді, Англії, Полудневій Африці і Австралії, передплату треба висилати до відділу в тім краю. З інших країв можна висилати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Заграничні Бюро

British 34 Craven Terrace. London. V, 2. Encland
Canadian 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian . . 7 Beresford Bond. Strathfield, N. S. W., Australia
South African Boston House. Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случаю адресувати на ім'я Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть передплатити сей журнал, а щиро бажають його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Ми радісно бажаємо помочи таким потребуючим, але після поштової регули, вони мусять прислати письмєнну апликацію кожного року.

Увага для передплатників: Посвідку за отриману передплату, чи то нову чи то відновлену, ми не висилаємо, хіба що о се попроситься. Змінєння адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед скінченням передплати ми висилаємо карточку-повідомлення в журналі.

Yearly subscription price. \$1.00: Canada and foreign. \$1.50.
Entered as second-class matter July 9, 1924. at the post office at Brooklyn, N. V., under the Act of March 3, 1879.

хочемо пригадати, і сим пояснити, що всяка принумерата виходить автоматично. Машина, котра друкує адреси є так збудована, що коли принумерата кінчиться, тоді вона автоматично випадає з місця. Отже, коли отримаєте повідомлення з журналом, то знайте, що ваша принумерата скінчилася й час відновити.

(Продовження з сторони 176)

постаратися, щоби в сей день посвячення й служби Господеві, вони поклонялися Богу духом і правдою, і таке поклонення виконується в послушенстві до приказів Господніх у виконанні Його служби.

(Дальше буде)

ВАРТОВА БАШТА

І ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

VOL. LVII

Падолист, 1936

№ 11

ВІДПУЩАЛЬНИЙ КОЗЕЛ

(Переложено з англійської “Вартової Башти” з 15-го травня, 1936 року)

“І кине Арон жереб про обох козлів: один жереб про Господа, а один жереб на відпущення. А козла, що на його впаде жереб на відпущення, поставить живого перед Господом, щоб спокутувати на йому та пустити його в степ”.
– 3 Мойсея 16:8,10

Єгова назначив Мойсея своїм слугою або посередником для передання поучень ізраїльтянам. Мойсей був найвисшим священником Єгови, предсказуючи Ісуса Христа, Головного Чинownika Бога Єгови. Єгова приказав Мойсейові, щоби він поучив Арона відносно того, що він мав робити в день примирення, і між іншими Арон мав представити перед Господа два козли: “А від громади синів Ізраїлевих візьме двох козлів на жертву за гріх, та одного барана на всепалення”. (3 Мойсея 16:5) Один із тих козлів був пожертвований як офіра за гріх, а другий козел був відосланий живим “в степ”. Господень козел представляв тих, що сталися спілниками жертви з Ісусом Христом. Чи той відпущальний козел предсказував “велику громаду”, що примусово вмирає? Святе Писання заперечує се. Через довгий час посвячені трималися теорії, що відпущальний козел представляв велику громаду або другорядну клясу. Писання не попирають такого заключення. Велика громада не є з духа народжена кляса, але складається із “інших овець” Господа Ісуса, котрих Він привів у свою кошару під час суду в храмі, котрий то суд тепер відбувається. Се не є громада почасти вірна, тому що Єгова не оправдує сотворіння, ще напів вірне. Велика громада се не є збір людей, котрі задля страху перед смертю знаходилися в в’язниці ціле життя. Кого ж тоді представляв відпущальний козел? Відпущальний козел пророчо представляв духову клясу, з котрої складається “лукавий слуга” кляси, члени котрої підуть у погибель. Се заключення є поперте святим Писанням.

2 Писання, котре рішає різне вживання сих двох козлів є слідуючі: “Бо в крові душа тіла, і назначив я її для жертівника, щоб зроблено покуту за душі ваші кров, бо се чинить покуту за душу”. (3 Мойсея 17:11) “Масмо жертівню, з котрої не мають права їсти, хто служить скинії. Котрих бо животних кров уносить в святиню архиерей за гріх, тих мясо палиться осторонь стану”. (Жидів 13:10,11) Господень козел був забитий, а кровю його було скроплене віко благальні у Свята Святих. Кров же відпущального козла не була ужита як офіра для ніякої цілі.

з Арон, первосвященник, представив два козли, привівши їх до двора перед наметом. Тут Арон

представляв Ісуса Христа, первосвященника Єгови. Сі два козли були вибрані із між козлів ізраїлевих. Позатипічний великий Первосвященник, Ісус Христос, зачав вибирати два позатипічні козли ще за днів апостолів. Та робота вибору мусіла продовжатися аж покіль потрібне число Господніх козлів є вибране і пожертвоване перед Єговою. Ті два козли були взяті від громад ізраїльських коштом людей. Ізраїльтяни представляли людство, що шукає примирення з Богом і з між котрого є взяті певні одиниці на жертву з Ісусом Христом. Обидва сі козли були вибрані і мали бути ужиті як офіра за гріх, але лише один із двох був дійсно ужитий як офіра за гріх, і той називався “козел про жертву за гріх”. – 3 Мойсея 16:15

4 Ті два козли Арон провадив на двір, який окружив намет згромадження, і там представляв їх перед Господом. “І візьме обох козлів і поставить їх перед Господом до входу в громадський намет”. (3 Мойсея 16:7) Тут сі два козли представляли всіх тих, що протягом періоду жертви посвятили себе чинити волю Божу і котрих Бог оправдав. Той період жертви зачався від Господа Ісуса і апостолів і буде продовжатися, аж поки всі члени тіла Христового будуть вибрані. Сей факт, що вони обидва є в лінії на жертву за гріх, є показано через жертву закон-угоди, що вимагало, щоби обидва козли були без скаси. Оправданий чоловік стоїть перед Богом як признаний і відповідний бути пожертвованим як жертва перед Господом. (3 Мойсея 22:21,22) Отже сі два козли на дворі представляли всіх оправданих із духа народжених одиниць, тому що Бог дав оправдання людям в часі періоду жертви для тієї цілі, щоби приготувати їх як своїх синів бути пожертвованими з Ісусом Христом. Аж до цієї точки всі козли є подібні, що відносяться до поверховного вигляду. Вони були вибрані задля їх щирого серця, і то не після слів лише, а після напряду взятого ними. Люди не можуть сказати хто є прийнятий, бо люди дивляться на поверховний вигляд. “Господь бо дивиться не так як чоловік; чоловік бо дивиться на лице. Господь же дивиться на серце”. (1 Самуїла 16:7) Отже сей вибір робиться після дійсного стану серця. Суд розпочався коли Господь Ісус явився в храмі.

(1 Петра 4:17; Малахії 3:1–3) Перед тим часом ті два козли знаходилися лише на дворі через посвячених членів, і не були іще представлені перед Господом в храмі на суд. Єгова є великим Суддею, і Він судить через свого уповноваженого представителя, котрому Він поручив всякий суд в небі й на землі т. є., Ісусу Христу. – Йоана 5:22,27

5 Усі посвячені й сплодженні з духа, представлені через сих двох козлів на дворі, йдуть разом аж до часу суду й розділення. Приказ даний первосвященникові показує, як розділення бере місце через кинення жереба. “І кине Арон жереб про Господа, а один жереб на відпущення”. (3 Мойсея 16:8) Таке розділення не є самовільне, ані Ісус Христос не судить по самоволі, але судить після Божого закону і кермується після нього. “Не можу я робити від себе нічого: Як чую, суджу; і суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця”. – Йоана 5:30

6 Посвячені, представлені через двох козлів, не є наперед осуджені Єговою без взгляду на їх бажання або поступки з їх сторони. Напря́м ділання кожної одиниці рішає у котрій клясі він буде поставлений, і стан серця є дійсним чинником до рішення. Наче тих десять дівиць, що співтоваришили разом аж до часу розділення, так усі посвячені є показані в образі й суджені. (Маттея 25:1,2) Священник кидав жереб, що представляло, що той вибір не був самовільний. “У полу кидається жереб, та випад його від – Господа”. (Приповісті 16:33) Кляса, що є, щира і цілковито посвячена Господеві, і через се знаходиться у відповіднім стані серця, стається Господним козлом і частю жертви за гріх, а ті, що є порушені самолюбством, є представлені через відпущального козла.

7 Той козел, що був вибраний або назначений через кинення жереба, був пожертвований яко Господень козел. “І приведе Арон козла, що на його випав жереб про Господа, і принесе його як жертву за гріх”. (3 Мойсея 16:9) Посвячені й з духа народжені одиниці, що цілковито і несамолюбно посвятилися Богу, стали по стороні Єгови і сильно тримають ту позицію без огляду на зовнішній вплив. Вони не шукають нагоди із самолюбства, але шукають признання від Бога, і через се вони посвячують себе вірно Богу. Їх вірність і затримання їх невинности до Бога принесе їм сповнення їх угоди через жертву. (Псалма 50:5) Сі, представлені через Господнього козла, є прийняті яко спільна жертва з Ісусом, котрий несе на собі гріхи (людей), яко ж написано про них: “Погреблись з Ним через хрещення у смерть”. (Римлян 6:4) Се лишень ті, що мають часть у смерті через жертву з Ісусом Христом, що будуть жити й царювати з Ним. “Вірне слово: Коли бо ми з Ним умерли, то з Ним і житимем. Коли терпимо, з Ним і царюватимем; коли відцураємось, і Він відцурається нас”. – 2 Тимотея 2:11,12

8 Та кляса представлена через того другого козла, з причини її взятого напряму, є передана Дияволу

ві. “А козла, що на його впаде жереб на відпущення, поставить живого перед Господом, щоб спокутувати на йому та пустити його в степ”. (3 Мойсея 16:10) Сей текст в *Американській Поправленій Версії* звучить так: “Та козел, на котрого впаде жереб для Азазеля, буде поставлений живим перед Єговою, зробити примирення за нього, і відпустити його Азазелеві в степ”. Еврейське слово “Азазель” не значить пустиня, в котру той козел був випущений, щоб йому утечи від смерті, ані не значить, що ся кляса людей, задля їх страху перед смертною жертвою, підлягають неволі. Ясним є, що слово Азазель указує на якусь особу або сотворіння, що є впротивенстві до Єгови, і котрим то сотворінням є Сатана, Диявол. Через самолюбний напрям взятий сією клясою, представленою через Диявола, а не тому що Господь самовільно присудив так. Господь судить їх після їх самолюбного взятого і об’явленого напряму. Стан серця і взятий напрям самохіть ставить їх у клясу відпущального козла після незмінного закону Єгови. Сі не є пожертвовані, але представлені “живими” перед Господом, щоби звернути увагу на факт, що той козел не виконав угоди з Єговою через жертву, але жиє далше в противенстві умовинам тієї угоди. Отже Єгова має рішити, що мається зробити з тим “живим козлом”.

9 В *Уповажненій Версії* сказано, що того козла “поставить живого перед Господом, щоб зробити примирення з ним”. Але се не може бути властива думка, тому що він не виповнив своєї цілі. Примирення не могло бути з тим козлом, тому що його кров не була пролита; а примирення можна зробити лише через кров. Отже звідси можна бачити, що *Поправлена Версія* і переклад *Роттердама* був добрий, що можна доказати слідуєчими текстами: “Бо в крові душа тіла, і призначив я її для жертівника, щоб роблено покуту за душі ваші: Кров бо се, що чинить покуту за душу”. (3 Мойсея 17:11; Жидів 9:22; 13:11) Сі тексти доказують, що із тим козлом не було ніякого примирення, тому що його кров не була пролита. “Спокутувати на йому”, після *Поправленої Версії*, значить се: Той “живий козел” з першу був представлений перед Єговою, щоб він мав нагоду бути співучасником у великім дню жертви, і що він був приведений під жертву примирення Ісуса Христа і оправданий Богом Єговою, щоби він мав часть в офірі за гріхи. Нім сей козел був ужитий, то перше був заколений телець і його кровю скроплено віко благальні перед Господом, сим, що великий позатипічний телець зробив примирення. Той “живий козел” був представлений перед Господом для рішення його справи опісля, показуючи сим, що той козел–кляса мав приступ до заслугів крові тельця, і той “живий козел” показує, що він отримав ласку Божу надармо й спротивився духові благодати Божої. – 2 Коринтян 6:1; Жидів 10:29

10 Опісля ніщо не показує, щоби яке–будь примирення зроблено із козлом. Противно, його відложе-

но на бік “перед Єговою ... і післано його для Азазеля”. (А.П.В.) Отримавши ласку Божу надармо, для нього не було іншого місця ніде в Божій організації, отже він був переданий Сатані. (1 Коринтян 5:5) Тоді із тим відпущальним козлом клясою сталося те, що з Юдою. “А за куском увійшов тоді в него сатана”. (Йоана 13:27) Та кляса представлена через живого козла бажала жити і бути вільною і не “підлягати висшим властям”, а іменню Єгові Богу і Христу. Отже їй дано всяку свободу ділання, але не в Божій організації. Їй дано свободу вибору свого власного напрямку із Сатаною і його організацією. Ся кляса кричить за “свободою” і вона дістане її. Пустиня не доконче значить місце або стан насильної смерті відпущального козла кляси із рук Сатани й його агентів, але радше стан, де бракує світла і правди, стан цілковитої темряви і знищення. – Маттея 13:42; 25:30

“РОБОТА ПРИМИРЕННЯ”

11 Робота дня примирення поступала в сей спосіб: Два козли були приведені на двір, щоби пожертвувати їх в офіру за гріх. Первосвященник кидав жереб, і один із тих жеребів падав на козла, що був поставлений перед Єговою і післаний до Азазеля. Та нім вислано його, то перше мусіла бути виконана робота примирення через кров тельця і кров Господнього тельця мусіла бути ужита. В прообразі телець був перше заколений і його кров взята в святе місце (Святая Святих) і там нею покроплено віко благальні. Тоді заколено Господнього козла і священник зробив із кровю того козла те, що “він зробив із кровю тельця”. Ось так священник робив примирення за себе і за свій дім і всю громаду. Тоді священник вийде до жертівника на двір, і зробить примирення, поклавши кров тельця і кров Господнього козла на роги жертівника. – 3 Мойсея 16:12–19

12 Зробивши після розказу записаного від дванадцятого до дев'ятнадцятого вершика, тоді зроблено порядок із “живим” або відпущальним козлом; яко ж написано: “А як скінчить покуту за святиню, і за соборний намет, і за жертівник, так приведе козла живого”. – Луки 16:20

13 Позатипічно се значило прихід Господа Ісуса Христа до храму чинити суд, і часть Його роботи там є очищення святині і розділення вірного останка від “лукавого слуги”, “чоловіка гріха” кляси. Ся кляса складається із народжених із духа одиниць, що колись були в лінії до царства. Той відпущальний козел в тій точці представляв усіх тих, що під час великого позатипічного дня примирення були оправдані й народжені з духа і котрі оказались невірними, котру то клясу Господь усунув, коли Він прийшов до храму чинити суд. Те, що сталося в наметі, представляло, що станеться при кінці світа. (1 Коринтян 10:11) Се значить в той час, коли Господь Ісус явився в храмі чинити суд.

14 Тоді Арон, первосвященник, заявив прилюдно в присутності ізраїльської громади про того “жи-

вого козла” або відпущального. “І положить Арон обидві руки свої на голову козла живого та й признає над ним всі беззаконня синів ізраїлевих і всі переступи їх, по всіх гріхах їх; і положить голову, та й випустить його рукою певного чоловіка в степ”. – 3 Мойсея 16:21

15 Се, що Арон зробив з “живим козлом” не означувало, що той відпущальний козел представляв або взяв місце священника і його дому в сій роботі примирення. А радше се показувало, що святий дух як помічник і потішитель був забраний і коли Ісус Христос перебрав у свої руки посвячених храмі, тоді Він розпорядить всіма народженими з духа і тоді відкриється “чоловік гріха”. (2 Солунян 2:1–10) Се, що Арон поклав обидві руки на голову живого козла представляло, що повна сила Ісуса Христа, великого Первосвященника, є скермована на відпущального козла клясу, щоби відкрити її і се показує, чому невірна кляса повинна бути забрана із Божої організації. Голова представляє місце де відвічальність спочиває, так що відпущальний козел не може заступатися несвідомістю. В Ісаїї 58:1 є приказ даний, що сплоджений з духа клясі муситься звернути увагу, що Господь робить, щоби не сказати, що вона не знала. Се, що священник визнав гріхи над живим козлом показує, що Він прилюдно заявляє, і не попускає або прощає бунтівникам і непослушним, що миряться із сатанською організацією. Се значить, що правдивий стан тієї кляси мусить бути відомий.

16 Обидва сі козли були взяті з між ізраїльтянів, але живий козел не служив вірно Господеві. Так і позатипічні козли були взяті з між людей, що звернулися до Господа і посвятилися Господові, але “лукавий слуга” кляса показала свою невірність і отримала Божу благодать надармо і не служила вірно справам Божим між позатипічними ізраїльтянами, а спонукала многих до гріха. Отже через се такі одиниці сталися чинителями беззаконня або беззаконниками. Таке беззаконня складається із союзу з організацією Сатани, що становить опоганення зі світом, і сим чином вони чигають і співділяють із світом або організацією Сатани, щоби гнобити і переслідувати організацію Божу. Такі одиниці поламали свою угоду і гідні смерті. – Римлян 1:30–32

17 Обидва козли були приведені й офіровані для ізраїльтянів, але що відпущальний козел відмовився взяти на себе гріхи людські, отже ‘визнання гріхів над ним’, як се сказано в тексті, не могло перенести гріхів людських на відпущального козла і так зробити з нього народного добродія. Отже той живий козел не зробив примирення за нікого. Ті гріхи, що священник визнав над живим козлом, мусіли бути інші чим ті, що мали бути обмиті кровю примирення, що була офірована на віку благальні, тому що відпущені гріхи Господь уже пригадує. “Як далеко схід від заходу, так віддалив від нас переступи наші”. (Псальма 103:12) “Тим, що милостив буду на неправди їх, і гріхів їх і беззакон-

ня їх не згадуватиму більше”. (Жидів 8:12) Гріхи й беззаконня положені на голову тієї кляси відпущального козла були тому, що та кляса не схотіла остерігати людей по приказу. (Езекиїля 3:17–20) Вони відмовились протестувати проти злих діл представителів Сатани, які вони поповнили проти свідків Єгови. Ісус зазначив те саме правило сими словами: “Тим хто видав мене (правдивого свідка Єгови) тобі, (ворогові) більший гріх має”. (Йоана 19:11) Про сих невірних ломателів угоди, “живого козла” або відпущального козла клясу, написано є: “І полиште ім’я ваше у присягу вибраним моїм”. (Ісаї 65:15) Ось так той “живий козел” кляса є показаний як найбільший грішник землі і ті, з котрих складається та кляса, є названа “чоловік гріха”, “син погибелі”. – 2 Солунян 2:3

18 Про сього відпущального козла є написано: “Горе світові від поблазней треба бо прийти поблазням, тільки ж горе тому чоловікові, що через него поблазнь приходить!” (Маттея 18:7) “Коли б вони стояли в моїй раді, та й ясували б людові моїмоу мої слова й зупиняли б їх од ледачої дороги їх і від ледачих учинків їх”. (Єремії 23:22) Відпущальний козел кляса не сталась добродієм для людей і не взяла кари з їх плечей, але сталась клясою шкідливою для людей з причини їх невірності до Бога і непослушенства до Його приказів. Відпущальний козел кляса є вигнана з Божої організації і від Нього на віки. Той текст каже: “Та й випустить його рукою певного чоловіка”, котрий то певний чоловік був нечистий. Ось так є представлена нечиста кляса на землі, в руки котрої Єгова передає відпущального козла клясу, котра є віддана в руки Диявола. Відпущальний козел кляса можливо спершу із-за недбальства, а пізніше задля виразного і добровільного напрямку, зачала співтоваришити з нечистою клясою і так виразно стала проти Бога і Його організації. Отже сей відпущальний козел кляса відходить від Божої організації і стається частию світа, або організацією Сатани, і сим чином відтягнена Дияволом. Много із них взяли точно такий напрям зараз по приході Ісуса до храму. (Захарії 14:2) Відпущальний козел кляса, як се історія показує, був випроваджений в степ, котрий з певністю знаходився поза табором Божих людей за котрих зроблено примирення, і поза тими, що були примирені з Богом. Степ представляє стан річей де нема життя підтримуючої поживи ані води правди, шоби загасити спрагу тих, що бажають і люблять правду. Се – стан темряви і відчуження від Бога і Його викуплених людей, де перебуває Сатана і поза Божим розпорядженням для примирення за гріх через Ісуса Христа. Серед таких обставин такі мають повну свободу шукати своїх самолюбних приємностей о скільки вони бажають. Миркачі, нарікателі і бунтівники є проти закону і навчання Божої організації і ставлять себе в опозиції і є відпроваджені геть. “Се миркачі, докорителі, що ходять по хотінню своєму; і уста їх говорять гордо, і поважають лиця задля користи. Ви ж,

любі, згадуйте слова, проречені від апостолів Господа нашого Ісуса Христа; бо вони казали вам, що останнього часу будуть ругателі, що ходять по хотінню свого безбожжя. Се ті, що відлучаються (від єдності віри), тілесні, що не мають духа”. (Юди 16–19) Сі знаходяться поза Божим провідництвом і без Його охорони.

19 Се заключення можна дальше поперти слідуючими словами: “І понесе козел все беззаконство їх у землю безлюдну; і випустить він козла в степ (в землю відділення)”. (З Мойсея 16:22) Відпущальний козел кляса є випроваджена в стан відділення від людей Божого табору або організації. Се, що відпущальний козел був випроваджений в пустиню не значить, що відпущальний козел кляса буде привернена і знов установлена в організації. “Страшно впасти в руки Бога живого”. (Жидів 10:31) Правдиве значіння сього пророчого образу муситься рішити фактом, що ясным являється бути сповненням пророчого образу. Писання і факти не запевняють заключення, що Бог увільнить гріхи людські і впусить їх у пустиню, і що відпущальний козел кляса є слугою Божим. Се є цілковито нерозумним як і не напідставі Писання заключати, що Бог дозволить ломателям угоди і невірним одиницям нести несправедливість інших, що добровільно поповнили злочин, і сим чином зробити сю клясу представлену через “живого козла” відповідною для неба яко слуги вибраної кляси. “Велика громада” не є взгляднена тут в сім дню примирення і в тім пророчім образі відносно двох козлів. Велика громада не є з духа народжена і ніколи не була в лінії статись жертвою з Ісусом Христом. Відпущальний козел жадним чином не представляє великої громади.

20 Коли Ісус Христос явився в храмі, Він зачав роботу очищення, і час тієї роботи є вичистити (храм із лукавих), себто із тих, що не мають чистого серця. Викинення бунтівників дальше продовжується, і кожний, що станеться блазнителем, миркачем або стане нарікати проти Бога і Його організації, такий є викинений геть; і се також представлено через ангелів, що бережугь храму не впускаючи лукавих там, і викидають тих, що псують себе через самолюбство. Єсли хтось останеться в храмі, той мусить сповняти заповіді Єгови і не забувати закону Його організації, бо така є заповідь Господня: “Храни, мій сину, що твій батько заповідає, й материної науки не цурайся”. – Приповісті 6:20

21 Бог поміщує певних одиниць в тілі для виконання замірів, і обовязок таких є передати поучення організації іншим. Ті, що нарікають, миркають або бунтуються проти навчання організації, ті в дійсности нарікають, миркають і бунтуються проти Господа. Кожний слуга Господень мусить стояти або впасти для свого пана а не для кого іншого. “Ти хто єси, що судиш чужого слугу? Своему панові стоїть він, або падає. Устоїть же, бо здоліє Бог поставити його”. – Римлян 14:4

22 Єсли хтось служить Божій організації і спроти

висься поученням тієї організації і кидає виклик тій організації, той ставить себе з противенстві. Се становить бунт проти Господа, бо се Господня організація, і если Його слуги поступають мильно, то Господь справиться з ними у своїм часі. Навіть в сім пізнім часі є такі, що збунтувалися і увійшли в змову проти Господньої організації, і, будучи порушені самолюбним бажанням дістати пошану від людей, вони шукають оправдати себе і витворити сентимент в їх користь. Часом амбітна одиниця зтягне інших в такий заговор, сподіючись відтягнути поплечників для себе. Недавно той, що отверто збунтувався проти Товариства, пише до свого майбутнього приятеля, уживаючи сі слова: “Визов сьогодня є той самий як і два роки, коли ми дискусували його, чи ми поклонимося і будемо боятись чоловіка, або шанувати Єгови і Його єдиного ... Щонайменше сім людей признали сей визов і зробили угоду і згодилися стрінуги вірно для Єгови і не боятись чоловіка, але коли прийшла проба то той самий страх здається повстав”. Писатель повисше наведених слів, коли служив в Товаристві, постійно нарікав проти ріжних одиниць в організації, тому що вони виконували вірно приписані їм інструкції і службу. Той так часто нарікав, ганьбив і зневажав братів в ріжних часах і старався ужити своєї позиції в Товаристві, щоби задоволити своє власне самолюбне бажання. Та Господь його стримав в своїм часі. Із його повисше наведених слів можна бачити, що інші були у змові з ним, і без сумніву Господь у своїм часі і в свій спосіб зверне на них свою увагу. У Божій видимій організації нема наставників, і хто несамолюбно посвятився Богу немає причини боятися чоловіка. Тут нема навіть причини думати про страх перед чоловіком. Із такою самою певністю ніхто, хто цілковито посвятився Господеві, не увійде в заговор один проти другого в Господній організації. Се нечисті серцем, т. є, з самолюбної мотиви, входять в такий заговор. Вони ошукують себе і інших, та Господь знає тайни серця і судить після сього. Хто має нечисте серце тому не буде дозволено остатися в Божій організації; для того написано є: “Бережи твоє серце, мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо”. – Притовісті 4:23

ПЕРЕДАНИЙ САТАНІ

23 Як відпущальний козел був післаний до Азазеля, так виглядає, що декотрі із відпущального козла кляси протягом цілого періоду жертви були відвернені до Диявола, хотяй сей образ особливо сповнився, коли Господь прийшов до храму. Апостол Павло був одягнений в особлившу впасть від Господа, включаючи власть передавати бунтівників Сатані. Даючи пораду і поучення Тимотейові Павло писав: “Маючи віру і добру совість, котру деякі відкинувши од віри одпали. Між ними ж і Менею та Александер, котрих я передав Сатані, щоб навчилися не хулити”. (1 Тимотея 1:19, 20) Певним є, що

Господь не буде зносити добровільних противників в своїй організації; і се можна показати слідуочим Писанням: “Від скверного марнословия оддаляйся; більше бо та більш (такі) розводять безбожність, і слово їх, як гангрена (рак), матиме жили. З таких Гименей і Филип, котрі проти правди согрішили, говорячи, що воскресенне вже було, і перевертають деяких віру. Твердо ж основина Божя стоїть маючи печать таку: Познав Господь своїх, і: Нехай відступить од неправди всяк, хто іменує ім'я Христове”. – 2 Тимотея 2:16–19

24 Пишучи до Християн, як тіла Божих людей, апостол звертає увагу на злочинників між ними, вичислюючи діла їх перелюбства, ідолопоклонства, гніву, заздрости, пиянства, і т. п. (1 Коринтян 5:1,2; Галат 5:19–21) Такі є показані як нечисті і мають силу опоганювати і сквернити Християн гріхом нещирости, злоби і лукавства. (1 Коринтян 5:6–10; 2 Петра 2:18,19) Про таких злочинників і про властивий напрям вірних Християн до таких одиниць апостол писав: “Писав я до вас ув одному листі, щоб ви не мішалися із перелюбниками світа сього, або зажерливими, або хижаками, або ідолослужителями; бо мусіли б хіба з світа сього зійти. Тепер же я писав вам, щоб не мішалися, коли хто, звавшись братом, буде або перелюбник, або зажерливий, або ідолослужитель, або злоріка, або п'яниця, або хижак; з таким і не їсти”. – 1 Коринтян 5:9–11

26 Відносячися до сих чинителів беззаконня апостол каже: “Я ж бо, не бувши між вами тілом, а бувши духом, уже присудив, яко бувший (між вами), щоб того, хто так робить, в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, як зберетесь ви і дух мій силою Господа нашого Ісуса Христа, видали такого Сатані на погибель тіла, щоб дух спасся в день Господа Ісуса”. – 1 Коринтян 5:3–5

26 Тут радиться вірним, щоби вони відложили лукавих і поставили їх де вони належать і не мали нічого до діла з ними. Те саме правило відноситься до всіх противників, що стараються опоганити Божих людей і зробити розділ між ними. (Римлян 16:17,18) Апостол радить, щоби вірні відступили від чинителів беззаконня, щоби “дух спасся в день Господа Ісуса”. Сі слова не відносяться до спасення духа лукавих одиниць від його тілесного організму, але значить, щоби дух церкви спасся, котрий то дух є Господа Ісуса Христа, і котрі Його послідувателі будуть мати, і повинні підтримувати, схоронити і затримати після Господнього признання, щоби тіло Християн було признане в день Господа Ісуса коли Він явиться в храмі.

27 Если би діла злочинників були похвалені, тоді ціле тіло Християн було б опоганене. “Бо хто сіє тілу своєму, од тіла жатиме зотлінне; а хто сіє духу, – од духа пожне житіє вічне”. (Галат 6:8) “Думанне бо тілесне – смерть, думанне духовне життє і впокій”. Сим апостол радить, щоби оминати злочинника, щоби дух Христів міг схоронитися в церкві аж до приходу Господа Ісуса чинити суд. Тодішні

обставини в церкві Коринтян загрожували життю її, і тому тілу апостол радив взяти певні кроки щоб очистити його від злочинців. “Не добре величання ваше, хіба не знаєте, що трохи квасу все місиво заквашує. Очистьте ж старий квас, щоб ви були нове місиво, яко ж ви є безквасні, бо пасха наша, Христос, заколена за нас”. (1 Коринтян 5:6, 7) Дальше слова апостола указують, що тіло Християн в Коринтії пішло за його порадою і що злочинники згадані вповні покаяться і навернулись до Господа. (2 Коринтян 2:5–11) Ось так дух церкви був схоронений і показує, що такий напрям повинен бути тих, що пізнали признання від Господа в Його приході до храму в 1918 році, щоб судити і очистити посвячених. Очищуючи святиню, великий Переплавитель, Ісус Христос, не знищить безвинного духа з між кляси святині, але схоронить і спасе його аж земна робота помазанників скінчиться. В сім часі Господь вибирає блазнительів або беззаконних, щоби ціле тіло було чисте і ненарушене.

28 Коли Господь Ісус, Великий Первосвященник, явився, Він був чистий, невинний і святий явився в славі яко представитель Єгови. Прообраз показує, що занім зневаги перестали падати, які впали на Його ім'я і Його послідователів, Ісус Христос мусить явитися в славі й в силі, і се показано в типі через чин Арона; яко ж написано: “І ввійде Арон у соборний намет і поздіймає одіж льняну, що понадівав, як входив у святиню, та й покладе її там. І викупає в воді тіло своє в місці святому, та й надіє одіж свою; і вийде він та принесе всепаленне своє і всепаленне людське, і спокутує за себе і за людей”. – 3 Мойсея 16:23,24

29 Арон вийшов одягнений в свої ризи слави і краси, представляючи сим, що Ісус Христос явився в храмі в славі й красі яко Післанець завіту Єгови і яко посередник для людей. Арон тоді приніс огняну жертву за себе і за свій дім і “всепаленне людське”. Се всепаленне за людей пророко представляло, що Бог прийме ту жертву і примирення за гріх. Таке прийняття є тепер об'явлене в сім, що останок членів тіла Христового тепер на землі, були приведені в єдність і дано їм “нове ім'я”, і уживаючи їх до закінчення роботи в періоді жертви і для проголошення вістки правди “іншим вівцям” Господнього стада.

30 Тоді первосвященник приніс в жертву за гріх тук: “А тук жертви за гріх пустить з димом на жертівнику”. (3 Мойсея 16:25) Се значить, що він спалив товщ тельця і Господнього козла, яко ж написано, “ввесь жир Господеві”. (3 Мойсея 3:16) Тепер сей образ ясно показує, що если відпущальний козел кляса скитається по пустині, маючи так звану свободу і ділаючи після своєї впадоби, ревність останка помазанників Єгови говорить і палить їх в службі під час, коли вони радісно несуть свідоцтво про Його ім'я і царство. “Бо ревність для дому твого ісушила мене, і зневага тих, що тебе зневажають, впала на мене”. (Псальма 69:9)

Ось так можна бачити, що Господь не змушує чоловіка взяти певний напрям, але дає йому нагоду взяти бажаний напрям і прийняти наслідки після нього.

31 Чи світська, нечиста кляса, себто, той “певний чоловік” (верш 21), що випровадив відпущального козла до Диявола, прийде коли до ласки Божої? Можливо, если вона очиститься і стане виразно по стороні Господа; і се показано в прообразі: “А той, хто вів козла на відпущення, мусить свою одіж випрати і тіло своє у воді скупати; потім можна йому вийти в табір”. (3 Мойсея 16:26) Вони мусять прийти під Божу жертву примирення за гріх і показати повну віру і послухенство, нім вони ступлять на шлях до Сиону. – Ісаї 35:8

32 Телець і Господень козел, кров котрих була занесена у Свята Святих яко офіра за гріх, були спалені поза табором: “А бичка, що на жертву за гріх, котрих кров внесено в святиню на спокутування, винесуть геть із табору, та й спалять на вогні шкіри їх, і м'ясиво їх і кал їх”. (3 Мойсея 16:27; Жидів 13:11–13) Се показує правдивий шлях для послідователів Ісуса Христа, котрі отримують Боже признання.

БУДІВЛЯ НА ОСНОВІ

33 Апостол під натхненням і яко маючий власть, навчає посвячених будівничих як вони мусять будувати, щоби отримати Боже признання. “Нехай же кожен дивиться, як він буде. Іншої бо підвалини ніхто не може положити окрім тієї, що положена, котра єсть Ісус Христос”. (1 Коринтян 10:11) Правдива підвалина – Ісус Христос, і будівничі мусять іти за правилами, які Господь положив для них, щоби Його будівля могла пережити в день огненої проби. Бо, каже апостол в 1 Коринтян 3:15, “коли робота згорить, понесе шкоду, сам же спасеться, тільки так, як через огонь”. Чи сей наведений текст відносно тих, що потерплять втрату, відноситься, як се до тепер розуміли, ‘до тих, що вийшли з великого горя’, т. є., до великої громади?

34 На повисше питання муситься відповісти негативно, тому що Писання показують, що велика громада не є заключена в клясі народженої з духа. Про се читаємо: “Коли ж хто буде на сій підвалині з золота, срібла, дорогого каміння, дерева, сіна, очерету, – кожного діло буде явне; день бо (Господень) покаже, тим що в огні відкриється, і яка кожного робота, огонь випробує”. – 1 Коринтян 3:12,13

35 Та будівля очевидно відноситься до роботи перед приходом Господа Ісуса до храму, тому що в тім часі приходу до храму Він засів “яко суддя” і яко “переплавитель, що очищує”. (Малахії 3:1–3) Будівничі се ті, що посвятилися чинити волю Божу, і вони будують на правдивій підвалині; але будуючи будівлю, вони уживають ‘дерева, сіна, і соломи’, що є символом тих річей, що згорять і через се не встоять суду і огнених присудів. Будинок із такого матеріалу можна властиво назвати

як “будовання характеру” або “розвинення характеру, поверховна форма убрання, побожний вигляд, щоби приподобатись людям, людські філософії, такі як піраміда в Єгипті, котру невластиво признано за Божого свідка; і такі як нариси і хронологічні рахунки, обчислення; як почитання людей, і названня їх великими і передовими учителями і провідниками; такі як бути підданими політичним або світським володіючим чинникам і признання їх за “висших властей”; таких як шлюб і щоденна постанова й повторення того в присутності інших. Така робота, не маючи попертя в слові Божім, не встояла проти огненної проби, коли Господь явився в храмі, засвітив своє світло і приложив свої присуди.

36 Коли Господь Ісус прийшов до храму і зачав суд, в той самий час Він, яко великий Слуга Єгови, зачав відкривати правдиве значіння многих пророцтв, котрих не можна було зрозуміти перед тим. Огненні присуди від Господа відкрили якість будинку людського і Він поставив сю роботу на найбільші проби. Всякий незадовольняючий будинок згорів, який з дерева, сіна або соломи, і з подібних пропадаючих матеріалів. Незадовольняючий будинок є безкористний і нищиться з Божої організації як непотрібний і як дійсно шкідливий для роботи, яку Його люди були назначені виконувати. Всі посвячені отримали приказ від Господа будувати, і немудрі, будучи мильно поінформовані, будували річі які міг бачити чоловік, переконуючи себе, що вони мусять се чинити, щоби звернути увагу інших на Господа і спасти їх. Правдивий визов не був зрозумілий і оправдання Єгового ім'я не було взяте під розвагу. Декотрі мали таке поняття, що вони мусли робити в такий спосіб: “Я мушу приготувити себе помагати Господу управляти світом”. Вони думали висше про себе чим вони повинні думати, і так вони будували і їх будинок є показаний через пропадаючий матеріал згаданий апостолом.

37 Прийшов день Господень зробити обрахунок із своїми слугами і переглянути їх будівничий матеріал і той, що вжив невластивого матеріалу потерпів втрату. Втрату чого? Втрату привилею служити справам Божого царства під Христом. Вірні були ті, що ужили незнищимого матеріалу, символічно представленого через дорогоцінний метал. Їх будівля встояла в огні і вони прийняли нагороду, а їх нагорода, се служба для справ царства і храму під час їх побуту на землі. Такі є названі “вірним і розумним слугою” клясою, котрій поручив все своє добро або справи царства. Сі також отримали нагороду “нового імя”, яке уста Єгови виповіли. Як же той спасеться, що потерпів втрату? “(Він) понесе шкоду, сам же спасеться, тільки так, як через огонь”. (Верш 15) Се залежить, як він прийме свою втрату і який його буде напрям ділання опісля.

38 Так довго як будівничий уживає пропадаючих річей, як розвинення характеру і інших повисше

згаданих річей, він знаходиться у великих трудностях і в небезпеці знищення і з тим пропадаючим матеріалом; і если він не старається спасти ‘дерева, сіна і соломи’, а охочо позволить на знищення в огні і стоїть сильно на правдивій підвалині, то він спасеться і перейде через огонь. Він мусить рішучо триматися якорю на правдивій і одинокій основі, котрою є Ісус Христос, великий Оправдатель Єгови і Цар, і мусить вповні признати і радуватися, що його пропадаюча будівля зникла, і що він має ясне видіння визову, і радо став по сторону Господа. Тоді він спасеться яко член Божого останка. Написано є: “Єгова схороняє вірних”. (Псалма 31:23, *А.П.В.*) “Останок (тільки) спасеться”. (Римлян 9:27) “Се бо добре і принятно перед Спасителем нашим Богом, котрий хоче, щоб усі люди спаслися й до зрозуміння правди прийшли, (будуючи на правдивій підвалині і в новій угоді)”. (1 Тимотея 2:3,4) Натиск зроблено на слово “тільки”, котре являється в 1 Коринтян 3:15. Там є зазначено підстава, на якій чоловік може спасти, коли його пропадаючий матеріал згорить. Такий немудрий будівничий характеру, котрий радо позволить знищити таку будівлю, перейде через огонь, радісним. Він радується що його немудра будівля пропала і що огонь був средством спасення його. Той великий Переплавитель, що засів в храмі чинити суд, прикладає огненну пробу, щоби ті, що стоять в тій пробі, могли бути признані і приносили жертву Господеві в праведності, себто, приносили овочі царства в спосіб, який Господь назначив муситься виконувати. – Малахії 3:1–3

39 Єгова через свого пророка дальше попирає се заключення такими словами: “І станеться на всій землі, говорить Господь, що дві третини на ній будуть вигублені й вимруть, а тільки третина зістанеться на ній. І введу ту третину в огонь, й розплавлю їх, як плавлять срібло, й очищу їх, як чистять золото: Вони будуть призивати ім'я моє, а я вислухаю їх і скажу: Ось, се мій нарід, а вони казатимуть: Господь – се Бог мій”. – Захарії 13:8,9

40 Ся “трета часть” згадана в сім тексті – се останок, котрого Господь інакше описує як “головня, вихоплена з огню”. (Захарії 3:2) Огонь випробовує кожного, що є в лінії до царства, і се виконує великий Переплавитель, уживаючи до сього огненної проби в храмі, як се апостол каже: “Кожного діло буде явно; день бо (Господень) покаже тим, що в огні відкриться і яка в кожного робота, огонь випробує”. (1 Коринтян 3:13) Ті ж, що вперто тримаються пропадаючого матеріалу, повисше описаного, пропадуть із тим матеріалом в огні, але ті, що позволять радо пропадаючому матеріалові згоріти і тримаються Господа і Його правди, стараються всегда прославляти і шанувати Господа і вірно служити Йому, ті спасуться, ‘і перейдуть як через огонь’. Се ті, що перейдуть через огонь отримають нагороду від Господа і будуть ужиті в догляджуванню Його справ царства, котрим Єгова дає нове ім'я. – Ісаї 43:1,2,10

41 Потім, як будівля з пропадаючого матеріалу згорить, той що спасеться від огню мусить сильно стояти на огне-тривалій підвалині і даліше будувати будівлю із огне-тривалого матеріалу, такого як “золото”, що є Богом признана робота; і “срібло”, або правда, о яку постарались для нього правдиві Учителі, Єгова і Ісус Христос; і “з каміння” храму, і самий він мусить бути живим каменем, що є дорогоцінне в очах Божих. (1 Петра 2:1–5) Ось так він є учасником “білого каменя” на котрім є вирізано “нове імя” свідків Єгови. (Одкриття 3:18; 2:17) “Слова Господні – слова чисті, срібло очищене від землі, в горнилі сім раз перетоплене. Ти, Господи, сохраниш їх, заступиш їх на віки од кола того”. (Псальма 12:6,7) Той огонь буде горіти аж до кінця, і всі вірні перейдуть через той огонь з радістю.

42 Тепер пристосуй ці факти добре знані з посвяченими і завваж, як вони пасують до обставинів, які існували перед приходом Господа до храму. В часі Його явлення посвячені будували на правдивій підвалині, але не всі уживали того самого матеріалу. Майже усі, як вони се розуміли, розвивали характер. Майже усі тоді одягались у довгі гуні, і з білою краваткою, і виглядали дуже торжественні й побожні. Кожного ранку вони читали обіт і поранне постановлення і співали такі пісні як “О, щоб мені бути нічим”, і сим вдійсности признавали себе за щось, і бажали позбутись, щоби бути нічим. Ми віддавали велику честь і пошану якомусь сотворінню, декотрим більшу а декотрим меншу, і декотрі поповняли гріх “Самарії”. Такий був стан посвячених, коли Господь явився в храмі. Декотрі скоро спостерегли правди, відкриті блисканицями світла із храму, котрі палили пропадаючий матеріал, і сі радувалися, що той пропадаючий матеріал палився і що вони можуть перейти через “огонь”, і вони зачали будувати скоро, із “золота, срібла і дорогих камінів”. Наслідок є, що декотрі спаслися і за се останок отримав нагороду від Господа доглядати справ Його царства, і вони

вельми радувались і даліше радуються. До тих що вірно тримаються правди і радо служать Богу і Його Оправдателю є звернені ці слова: “Хіба не знаєте, що ви храм Божий й дух Божий живе в вас? Коли хто зруйнує Божий храм, зруйнує його Бог, бо храм Божий свят, котрий есте ви”. – 1 Коринтян 3:16,17

43 Із сього Писання можна виразно заключити, що є небезпека опоганення і що хто возьме такий напрям, той стріне таку саму судьбу, яка стрінула відпущального козла. Вірний останок – се діти світла, і ніколи не було так важне як тепер, щоб вони ходили у світлі, що значить ходити дорогою якою Бог приказав ходити усім пильно і радісно слухати Його приказів. “Усі ви сини світла і сини дня; ми не (сини) ночі або тьми. Тим же оце не спімо, як інші, а пильнуймо і будьмо тверезі”. (1 Солунян 5:5,6) “Коли ж у світлі ходимо, яко ж Він сам у світлі, то маємо спільність один із другим, і кров Ісуса Христа, сина Його, очищає нас од усякого гріха”. – Йоана 1:7

44 Зсумувавши все разом ся справа стоїть так: Що відпущальний козел представлений перед Господом в день примирення представляв клясу, що піде на вічне знищення, у пропасть, за невірність до Господа, зробивши угоду чинити Його волю. “Господень козел” кляса – се ті одиниці, що є вірні у виконанню угоди через жертву і сталися співжертвою з Ісусом Христом, будують на правдивій підвалині, і були признані Господом, коли Він явився в своїм храмі, і котрим Він припоручив справи царства і сі даліше є вірні і радуються в тім, що Господь дозволив прийти на них і даліше співають хвалення Єгови. В сім образі дня примирення “велика громада” не є заключена. Велика громада – се ті одиниці, що становлять клясу “інші вівці”, котрі прилучились до Господа і разом з останком радісно виспівують Його хвалення день і ніч, себто, всякого часу приписують спасення Єгові і Його великому Оправдателіви.

СВЯЩЕННИКИ І ЛЕВІТИ

(Переложено з англійської “Вартової Башти” з 1-го червня, 1936 року)

“Та й оддав я Левітів Аронові й синам його як підданих із між синів ізраїлевих, щоб вони послугували при службі синів Ізраїля в соборному наметі”. – 4 Мойсея 8:19

ЄГОВА вибрав Арона співтоваришити з Мойсейом в Єгипті, а опісля вибрав Арона до священничого уряду яко первосвященника. Найперше первосвященник був вибраний, а опісля підсвятники. Єгова дав приказ Мойсейові: “Ти ж велиш приступити до себе Аронові, братові своєму і синам його, з між дітей Ізраїля, щоб служив мені священником: Арон, Надаб, і Абігу, Єлезар та Ітамар, сини Аронові. І синам Ароновим поробиш хитони і поробиш їм пояси, і клобуки поробиш їм про славу і окрасу. І вдягнеш Арона, брата твого, і

сини його з ним, і помажеш їх, і припоручиш їм усе, і освятиш їх, і служитимуть вони мені священниками”. (2 Мойсея 28:1,40,41) Арон був Левітом. – 2 Мойсея 4:14

2 Покоління Левієве було вибране Господом замість первенців. (4 Мойсея 3:41) По вибранню первосвященника і підсвятників, Левітів дано священникам, щоб вони служили їм. (4 Мойсея 8:19; 18:23) В той час як первосвященник і підсвятники були вибрані бути слугами Божими в священничій уряді, то покоління Левієве не було

згадане як урядове покоління і не було урядово признане. Пізніше покоління Левієне сталося урядовим поколінням і посвятилось служити Господу Єгови, і то лише по вибранню Арона і його синів служити в священничім уряді.

3 Коли патріарх Яків благословив своїх дванадцять синів, включаючи Левія, тоді не було згадано Левійові, що із його покоління вийде священство. Тоді ніщо не було сказано або обіцяно про священство. (1 Мойсея 49:5–7) Отець і мати Мойсея і Арона відзначились їх вірою в Єгову радше чим своїм походженням із покоління Левієна. (2 Мойсея 2:1–10; 6:16–20) Вони отримали похвалу за їх віру в Єгову. (Жидів 11:23) Арон був вибраний як (пророк) Мойсея явитися перед фараоном, так як Мойсей не міг промовляти плинно. (2 Мойсея 7:1, 2) Опісля первенці Ізраїля були посвячені. (2 Мойсея 12:12; 13:1,2) Якийсь час пізніше покоління Левія було вибране Єговою замість первенців. По виході ізраїльтян з Єгипту Арон далі служив як промовник для Мойсея. (2 Мойсея 16:9,10) Тоді Арона поставлено доглядувати золоту посудину манны. (Вірші 33,34) Іще пізніше самий Арон співтоваришив Мойсейові до гори Синай в часі, коли він отримав закон. – 2 Мойсея 19:24,25

4 В той час, коли Мойсей і Арон знаходилися на горі Синай, тоді були священники, що служили ізраїльтянам, але і вони не були назначені Єговою так далеко як се історія відкривас. Нікому із тих священників не було дозволено приступити до гори Синай. (2 Мойсея 19:24) Якийсь час пізніше Арон і його чотири сини, разом із сімдесять старшими були запрошені ‘прийти до Господа на гору і поклонитися далеко’. (2 Мойсея 24:1–14) Усі повисші історичні факти взяли місце перед тим, нім Арон і його сини були вибрані до священничого уряду. – 2 Мойсея 27:21; 28:1-4; 29:44

5 Отже виглядає, що Арон був покликаний і вибраний на первосвященника не лише тому, що він був Левітом, але тому, що він був братом Мойсея, котрий показав свою віру в Бога Єгову. Мойсей був вибраний Єговою як висший священник чим Арон. Він також був пророком із-за його віри і вірності, а не тому, що він походив з покоління Левієного. Як Мойсей так Арон, у виконанні їх задачі котрі були їм урядово приписані, представляли Ісуса Христа, великого Пророка і священника Єгови.

ЛЕВІТИ

6 Священники були вибрані із покоління Левія, і ті з покоління Левія, окрім священників, були дані на службу ізраїльтянам і були слугами священникам. Інакше сказати, вони помагали священникам у виконанні служби Господньої в Ізраїлі Чи се указувало на дві віддільні класи з духа народжених, а іменню, священників, представляючи “маленьке стадо” (Луки 12:32) і Левітів, представляючи менше вірну класу так звану “святих із гора”, що є часто названі “великою громадою?”

Писання не попирають такого заключення. Здається, що Писання не попирають заключення, що покоління Левія, окрім священників, в жадний спосіб не представляли велику громаду, про котру описується в Одкриттю, в сімій голові. Як здається, то тут треба представляти деякі докази святого Писання, з огляду на се, що було поміщено у *Вартовій Башті* в 1911 році, сторона 21,22. Чинячи се, здається треба звернути увагу на Біблійну історію про покоління Левія.

7 Мойсей, в товаристві Йозії, свого слуги, знаходився на горі по приказу Єгови, і будучи там сорок днів, він довідався, що ізраїльтяни согрешили проти Господа в сім, що вони виробили і поклонялися золотому тельці, Бачучи те страшне положення, в яке ізраїльтяни поставили себе, Мойсей одважно заявив в їх присутности: “І став Мойсей у кошових воротах, і покликнув: Хто за Господа, до мене! І скупчились до його всі сини Левієві”. – 2 Мойсея 32:26

8 Коли всі Левіти зібралися до Мойсея, тоді Мойсей приказав їм “побивайте браттє ваше, і товариство ваше, і сусід ваших”, і зробили Левіти після слів Мойсея, і впало того дня около три тисячі. “І каже Мойсей: Присвятітеся Господеві сьогодні проти синів своїх і проти братів своїх, щоб на вас послав сьогодні благословення” (2 Мойсея 32:25–29) В сім случаю, се було покоління Левія, що показало їх віру і посвяти до Бога Єгови. Навіть в той час Левіти не були посвячені до якоїсь особлившої служби відносно намету. Служба в наметі є згадана відносно Левітів в 2 Мойсея 38:21 верш. Навіть сей текст не описує особливого покоління Левія, але ясно відноситься до священників, що були взяті із покоління Левія. У четвертій книзі Мойсея нема жадної згадки про покоління Левія окрім їх стичности з ювілейом. – 4 Мойсея 25:32–34

9 Арон, котрий був Левітом, оженився з дівчиною з покоління Юди, котра то родина була в лінії до царства ізраїльського. Вона була дочкою одного із пра-прадідів царя Давида, і з котрого то покоління Юдиного вийшов Господь Ісус. (2 Мойсея 6:23; Рути 4:20–22) Отже потомки Арона занимали позицію священника і царя з Божими вибраними людьми. Як се історія показує, то перша згадка про службу Левітів в наметі знаходиться у 4 Мойсея: “А мусиш поставити Левітів над храминою свідчення і над усім знаряддям її і над усім, що до неї належить. Носитимуть вони хramину і все знаряддє її, і будуть вони на послугу при мені, і отаборяться навкруги храмини. І як треба буде нести хramину, нехай піднесуть Левіти; а як треба зупинитись в храміні, становитимуть її Левіти. Хто ж чужий наблизиться до неї, тому буде смерть. Левіти ж мусять отаборитись навкруг храмини свідчення, щоб не загорівся гнів мій на громаду синів Ізраїлевих, і будуть Левіти на чатах при храміні свідчення”. – 4 Мойсея 1:50, 51,53

10 Писання не відкривають, що Левіти помагали

у виборі табору, але згадує про покоління Юди і Дана відносно цієї справи. Левіти служили при таборі по тім, як він був збудований. Що Левіти були особливо відложені на службу Господню, то се показано тим, що вони не були зачислені до воєнної служби. – 4 Мойсея 1:47–54; 2:33

11 В той час коли Бог поразив первенців Єгипту, і Він відклав убік первенців усіх поколінь ізраїльтян, яко гідних особлившої ласки між тими ізраїльтянами. Потім, як ізраїльтяни покинули Єгипет, Левіти були вибрані замість первенців і приписано їм службу коло намету, про що написано є: “І рече Господь Мойсейові: Се я сам узав Левітів з між синів Ізраїлевих замість усіх первенців, що їх приводить мати між синами Ізраїлевими, і будуть Левіти моїми. Мій бо всякий первенець: Того дня, як повбивав я усі первенці в Єгипетській землі, присвятив я собі всі первенці в Ізраїлі від людини до скотини; мені будуть вони, мені Господеві. Возьми Левітів замість усіх первенців із синів ізраїлевих, і будуть моїми Левітами; Господніми”. – 4 Мойсея 3:11–13,45

12 Тоді Левіти були очищені і представлені Господеві до особлившої служби. Вони були відділені і розрізнені від усіх поколінь. “І скажеш приступити Левітам перед Господа, і покладуть сини Ізраїлеві руки свої на Левітів. Арон же посвятить Левітів перед Господом від синів Ізраїлевих, щоб відправляти службу Господеві. А Левіти покладуть руки свої на голову бичкам; і принесеш одного в жертву за гріх, а другого на всепалення Господеві, щоб відправити покуту за Левітів. І поставиш Левітів перед Ароном і перед синами його, і посвятиш їх Господеві; і повилучуєш Левітів з між Ізраїля, щоб мої були Левіти. Та й увійдуть після сього Левіти на служення в соборний намет, так очистиш їх, і посвятиш їх. Бо оддано їх у власність мені з між синів Ізраїлевих, взяв я їх собі”. – 4 Мойсея 8:10–15

13 Сей факт, що все покоління Левія було відділене на службу Господню замість первенців, є дуже переконуючий аргумент, що Левіти, як священники, були прообразом на “церкву первородних, записаних на небесах” і котрі докажуть вірність Богу і є членами царського дому. (Жидів 12:23) “І взяв я Левітів замість усіх первенців між синами Ізраїлевими; та й оддав я Левітів Аронові й синам його як підданих із між синів Ізраїлевих, щоб вони послуговували при службі синів Ізраїлевих в соборному наметі, та щоб відправляли покуту за синів Ізраїлевих, щоб на синів Ізраїлевих не постигла кара за те, якби приступили сини Ізраїлеві до святині”. – 4 Мойсея 8:18,19

14 Сей привилей Бог дав Аронові і його синам служити Йому в наметі в священничому уряді, як і се був не менший привилей від Господа, що інші з покоління Левія мали служити в таборному наметі і помагали священству. Будучи віддані священникові виконувати службу в наметі яко помічники священника, се становить сильний аргумент, що всі Левіти були членами дому первосвященника.

При жертвованню тельця і Господнього козла все покоління Левія мусіло бути представлене яко ж написано: “І принесе Арон бичка, що на жертву за гріх, і що за него буде, і спокутує за себе і за дім свій, та й заколе бичка, що на жертву за гріх, і що буде за него”. (3 Мойсея 16:11) Сама річ була зроблена із кровю Господнього козла, як се було зроблено із кровю тельця. (3 Мойсея 16:15) Священник, як і інші Левіти, були всі братами одної родини. Первосвященник був представителем цілого покоління Левія. (5 Мойсея 33:8) Священники як і інші з покоління Левія всегда співтоваришили разом. Несвященнича часть того покоління служила їх братам, що служили в священничім уряді. Усі служили Господу, але не всім було приписане те саме місце служби. Так і в тілі Христа, в якому Бог, голова, ‘поклав членів кожного із них після Його вподоби’. “Тепер же багато членів, а тіло одно”. (1 Коринтян 12:18,20) Несвященники із покоління Левія служили священникам, не як слуги людей, але як би Господа, бо Господь приписав їм місце служби. До тих, що в церкві є також сказано: “І все, що робите від душі робіть, яко ж Господу, а не людям”. (Колосян 3:23) Не кождий в Господній організації може бути назначений в одно місце. Дехто може мати більше відвічальну позицію чим інший.

15 Священники і несвященники були назначені до різних задач в службі, а Левіти, яко покоління, були представлені в особі первосвященника або в тілі, підсвященники були представлені в первосвященниках. Дехто ставить аргумент, що Левіти не входили до Святаї Святих в соборному наметі в день примирення. Такий аргумент не має ваги, тому що і підсвященники не входили до Святаї Святих в день примирення, ані до навіть Святаї Святих, бо лише первосвященник міг йти до Святаї Святих в день примирення. (3 Мойсея 16:17) Не всі Левіти могли бути покликані до священничого стану, бо при розкладі соборної служби, та служба не вимагала великого числа священників. Се однак не значить що несвященнича кляса була менше вірна чим ніж ті, що були священниками. Всі мусіли бути вірні, если вони бажали отримати Господнє признание, і Біблійна історія показує, що вони були вірні Єгови і священникові Єгови, Його цареві з покоління Юди. “У нас же Господь, Бог наш; ми не покидали Його, і Господеві служать священники, сини Аронові, й Левіти, кождий в своїй службі”. (2 Паралипоменон 13:10) Нема жадного доказу в святому Писанні, що Бог ужив несвященників із покоління Левія представити менше вірну клясу. Если би Господь зробив се, то се значилоб, що се була часть Його заміру доказати, що вони були бодай почасти вірні; бо таке заключення цілковито не годиться із виразним заміром Божим.

16 Безнасліддя в тім краю відносились до священників: “І рече Господь Аронові, в землі їх не матимеш жадного насліддя, і частки в тебе не буде між ними. Сам я частка твоя і наслідде твоє серед синів

ізрайлевих. І се дав я синам Левієвим замість насліддя сі десятини Ізраїля за службу, що вони служать при соборному наметі". – 4 Мойсея 18:20,21

17 Ніхто з Левітів не мав насліддя в землі. Єсли се значить, що священнича кляса мусить мати наслідде небесне а не земне, то се мусить відноситися і до несвященничої кляси. Позаяк "велика громада" без сумніву є земною а не небесною громадою, то се доказує, що несвященники з Левітів не представляють великої громади. Навіть несвященники кляса виконувала священничі задачі коли робота була надто велика і вимагала їх служби і помочи. (2 Паралипоменон 29:34; 30:16,17) Несвященники з того покоління були співаками в храмі. (1 Паралипоменон 15:16-22; 16:4-6; 2 Паралипоменон 5:12) Вони научали Божий закон і висказували Його прикази після Його заповідей. (2 Паралипоменон 17:8,9; 19:8-11) Така служба не може знайти позатипу в менше вірній з духа народженій громаді, а головню при кінці світа, коли то велика громада вийшла. Се правда, що несвященники Левіти не мали урядової одежі. Се однак не показує, що вони представляли менше вірну клясу, котра до тепер була названа 'святі з горя', але се показувало, що вони не представляли якоїсь особлившої кляси в Господній організації, лише представляли тих, що служать у Господній організації. Вони служили як Господеві.

СПІЛЬНІ ІНТЕРЕСИ

18 Інтереси всього покоління Левія, включаючи і священників, підсвятенників, і несвященників, були всі спільні. Всі вони служили Господу після Його приказів. Се, що вони були розділені на групи після якості служби не значило, що вони представляли дві віддільні і ріжні кляси народжених з духа, одну вірну а другу менше вірну; але вони представляли одну організацію служби Божих улюблених або первенців в храмі, що виконували кожний службу приписану йому. Точно так річ мається і сьогодні в позатипі. Не кожний із свідків Єгови може служити в тім самім місці. Декотрі з них служать в головній квартирі, а декотрі в інших відділах, а знов інші займають інші місця, і виконують службу як Господеві. Чи то в однім місці чи в другім, всі служать Богу і Його царству і всі є представлені у Первосвященнику, Ісусі Христі, котрий є їх Головою й Чинником. Єсли один терпить, усі терплять; і єсли один радується, всі радуються. Декотрі із них стались видовищем через наруги й терпіння, а інші терплять тому, що вони співтоваришать з Божими помазанниками, котрі терплять наруги. (Жидів 10:32,33) В очах людей декотрі з них займають менше почесну позицію чим другі, але в очах Божих нема такої ріжниці, бо Бог не дивиться на особу. (Ефесян 6:9) Вірне й повне посвячення й служення подобається Єгови. Нема ані одного Писання, котре указувало б, що Бог признає і нагороджає невірну клясу. Нема причини думати, що

Бог має другорядну духову клясу, котру Він нагороджає до певного степеня, тому що вона менше вірна, і тому, що вона занималась із світом і старається угодити як світу так і Богу.

МІСТА ПРИБІЖИЩА

19 Божий закон постарався о шість міст прибіжища, всі котрі були замешкані поколінням Левія, і одно із тих міст було на Геброні занято священниками, котрі розуміється були Левітами. Єсли несвященники Левіти представляли другорядну клясу посвячених, котрі були менше вірні чим царський дім, тоді се мало б значити, що убійник, убивши ненароком чоловіка, мав утікати до тієї части Божої організації, що лише почасти була вірна Йому. Таке заключення є цілковито нерозумне і не є на підставі святого Писання. (4 Мойсея 35:2-15; 1 Паралипоменон 6:57) Міста прибіжища представляли Божу вірну організацію на землі яко цілість і яко часть царського дому, до котрого чоловік, що вбив ненароком, міг утечи. Сі позатипічні міста прибіжища відносяться до кінця світа і потім, як Господь Ісус прийшов до храму і зачав проголошувати вість царства. (Гляди *Вартова Башта*, 1934 рік, сторінка 247) Організація Єгови не може складатися з двох відділів: з вірної й другої лише почасти вірної кляси, і ту другу ми називали до тепер громадою "з горя". Се є інший сильний аргумент, що Левіти представляли вірних Богу, з котрих складається Його організація, у котрій декотрі одиниці займають одну позицію, а дехто іншу, як Богу вподобалось помістити їх в сій позиції, а Ісус Христос є великим Первосвященником тієї організації.

20 Були там і такі, що співтоваришили з ізраїльтянами, що не були ізраїльтянами. "Нетиней" (що значить "даний") згадані в Писанню не були ізраїльтянами. (1 Паралипоменон 9:2) Йозия признав сих "даних" до якоїсь меншої служби. (Ісуса Навина 9:22,27) Вони ясно є відріжені від Левітів. (Ездри 2:70; 8:20; Неемії 7:73) Сей факт, що Нетиней виконували якусь службу в стичности намету не доказує, що Левіти представляли клясу людей, що буде вічно жити на землі.

21 Когари походили з родини покоління Левія. Кораг, з покоління Когата, був ганебним противником Божого установленого розпорядження в службі намету. (4 Мойсея 16:1-25) Без сумніву Кораг є ужитий в святому Писанні яко образ на з духа народжену клясу, що була в лінії до царства, але котра стала невірною і буде знищена. "Горе їм, бо пішли вони дорогою Каїна, попались в обману нагороди Баала, а погибли в бунті як Корей". (Юди 11) Корей згаданий в посланні Юди є той, про котрого згадується в 4 Мойсея 16:1, де його ім'я є написане "Кораг". Се показує, що Господь не оправдує тих, що є лише почасти вірними і не дає жадної нагороди в небі таким, що є лише почасти вірними.

НЕСЕННЯ ПРОВИНІВ

22 Ми раз зробили помилку, що “велика громада” – се з духа народжена кляса, котрій буде приписане другорядне місце в небеснім царстві, і тому пророцтво Езекиїля до тепер було невластиво пристушоване до великої громади. “Так само й Левіти, що покинули мене в тих часах, коли Ізраїль від мене одступив, а покинувши мене, блукали слідом за ідолами своїми, – й вони приймуть кару за привину свою”. – Езекиїля 44:10

23 Всі ці слова сього текста не були властиво пояснені. Завважте, що сей текст каже “коли Ізраїль од мене одступив”. Священники в той час заблудили, і так заблудила і несвященнича кляса. “А священники з покоління Левієвого, синове Садокові, що під час одступу від мене синів ізраїлевих повсячасно стояли на сторожі в святині моїй, ті приступають до мене, щоб служити мені, й будуть стояти перед лицем моїм, щоб приносити жир і кров, говорить Господь Бог, вони будуть ввійходити в святиню мою й приступати до стола мого та пильнувати сторожі моєї”. – Езекиїля 44:15,16

24 Замість указати на дві кляси народжених з духа, то се пророцтво показує ось що: Що посвячені одиниці й віддані Господній службі були замішані в один час з “християнством” і віддавалися формалізму, що показувало, що вони відступили від Господа, про них є сказано, що вони опоганили свої одежі, або так сказати, вони брали участь у практикованню формів, і що найменше до сього степеня були замішані з світом. Вони відступили від правдивого поклонення Богу Єгови. Се пророцтво показує, що потім, коли вони отримали прощення за своє беззаконня, останок повернув до Господа, і будучи очищений Ним під-час судження храму, і їх неправедність, себто, їх беззаконня, було усунене, через се вони були відповідні на службу. Будучи так очищені і ставшися останком позатипічних Левітів, декотрі священниками а декотрі несвященниками, всім їм була приписана певна часть служби в Господній організації. Сього факту не доглянули в часі коли се пророцтво розбиралось в *Оправданню*, Том 3, сторінка 265–269. Се показує, як Божі люди заблудили, думаючи, що вони мали правдиве вирозуміння пророцтва нім час на сповнення того пророцтва прийшов. Се іще інший доказ, що жадний чоловік не може розуміти пророцтва аж воно сповниться, і жадний чоловік не може пояснити пророцтва ніколи. В часі, коли повисша книжка *Оправдання* була писана, Бог не відкрив своїм людям властивого вирозуміння про “велику громаду”.

Завважте також, що нім прийшло відступлення, Бог дав поучення первосвященникові, щоби вони несли беззаконність святині. “І промовив Господь до Арона: Ти сам і сини твої й батьківський дім твій з тобою мусите нести провину святині; і ти сам і сини твої з тобою мусите нести провину свя-

щенства”. (4 Мойсея 18:1) Ясно се відноситься до дому Левітів, тому що слова, “ти сам і сини твої і батьківський дім твій” не могли відноситися до нікого іншого, лише до покоління Левія. Зараз по тім, а іменно в 4 Мойсея 18:2–6, є приписані задачі всім Левітам, священникам, підсвятенникам і несвятенникам. Перед тим Єгова заявив відносно первосвященника, що бляшка із чистого золота мала бути зроблена, на котрім мали бути вирізані слова “СВЯТІСТЬ ГОСПОДЕВІ”, котра то бляха мусіла бути причіплена на переді мітри первосвященника, і тоді додає: “І буде вона в Арона на чолі і носитиме Арон несправедливість святих річей, що посвячуватимуть синове Ізраїлеві в усіх дарах святих”. (2 Мойсея 28:35–38) Ці Писання показують, що як священники так і несвященники мусять нести певні провини.

26 Зазначаючи се позатипічне сповнення сих пророчих слів завважте се: Що у приході Господа Ісуса до храму судити дім Господень, позатипічні Левіти, священники і несвященники, заблудили і тому мусять нести свою неправедність. Тут нема натяку, що є дві духові й відріжені кляси в сім суді. Се є ясно сказано, що ціль приходу Господа до храму була, щоби очистити сини Левієві; яко ж написано: “Хто видержить день приходу його, і хто встоїть, як він явиться? Він бо – огонь розтоплюючий і як те зілля очищує; і засяде він до перетоплювання срібла й очистить синів Левієвих і переплавить їх, як золото й срібло, щоб приносити жертву Господеві в праведності”. (Малахії 3:2,3) Ці слова, “він ... очистить синів Левієвих” мусять відноситися до всіх позатипічних Левітів, включаючи священничу й несвященничу клясу. Се лишень очищені є назначені служити Господеві, щоби вони могли “приносити жертву Господеві в праведності”. Всі в лії до царства мусять бути очищені і вибілені. Застановляючися тепер над типом поданим в пророцві Езекиїля (44:10–16) можемо бачити, що Левіти, по тім як вони заблудили і потім як вони були очищені й вернулись до Господа, не були назначені до менше важної служби чим вони занимали перед тим як заблудили. Се показує, що “несення їх власної неправедности” (що значить беззаконний напрям ділання), не могло відноситися типічно до Левітів, що вони будуть мати назначене другорядне місце в небі. Сей факт, що вся громада народжена з духа була очищена коли Господь прийшов до храму показує, що ціла громада народжена з духа заблудила й поступала беззаконно, і що всі, хто посідав правдивий стан серця, були очищені Господом і вірна кляса, котра була признана, становила Господнього “вірного й розумного слугу”. (Маттея 24:45–47) Писання указують, що Господь гнівався на них, тому що вони пішли були мильною дорогою, але коли вони взяли на себе свої беззаконня і були очищені й отримали прощення, то вони зрадувалися й сказали: “І промовиш того дня: Славлю тебе, Господи! Ти гнівався на мене, але одвернув єси

гнів твій і потішав мене”. – Ісаї 12:1

27 Перед тим часом посвячені на землі вповали на володарів сього світа як на “висші власті”, котрих вони мали слухати, і вони пристосували се головню до практиковань “християнства”. Та коли вони відступили від Вавилону і очистилися і зрадувалися, тоді вони вже більше не приписували їх спасення жадній земній власті, ані не шукали жадної охорони від земних властей, але сказали: “Оце Бог – спаситель мій: Я вповаю на його й не збоюся; Господь бо – сили моя й пісня моя – Господь; він стався мені спасенням”. – Ісаї 12:2,3

АНГЕЛИ СЛУГИ

28 Нема причини також заключити, що Господь приписує часть із духа народженим бути слугами “маленького стада” в небі тому, що вони були менше вірні. Господь явився в храмі в товаристві із своїми силами святих ангелів до виконання Його служби. (Маттея 25:31) Як здається, то нема потреби пересилати велику громаду до неба, котра була лише почасти вірна і дати їй другорядне місце служби в небі із ангелами в тисячолітньому царюванню Христа. Єсли би се була правда, тоді Бог давав би почасти вірним земним сотворінням позицію рівну тим, що цілковито і всеціло були вірні Богу, т. є., ангельським силам, що не є згідним, не розумним і не на підставі святого Писання. Напевно, що не можна сказати, що Єгова потребує знайти місце і якусь форму служби в небі для кляси сотворінь, що мали б бути другорядним продуктом Його діл. Коли Христос був на землі Він заявив, і коли Він відходив, Він заявив, що Він приготує місце для своїх послідователів, що докажуть вірність, а не для тих також, що будуть вірними почасти. (Йоана 14:3) Писання не говорять про обітницю для двох кляс з духа народжених. Святе Писання ніколи не указувало для людей надію на другорядне місце в небі, до котрого можна дістатися “задними дверима”. Противно, є виразно зазначено, що “всі є покликані в одній надії”, а не в двох. (Ефесян 4:4) Господь сплотив або признав своїх синів до небесного місця в одній надії, а та надія, се бути співучасником у воскресенню Ісуса Христа до нетлінного насліддя. (1 Петра 1:3,4; Филиппян 3:10) Замість схоронити місце в небі для “менш вірних” через се, що вони подалися взад і замішалися з сатанською організацією, то у святому Писанні ясно сказано, що хто подається в зад і стане невірним, такі будуть знищені. – Жидів 10:38,39

29 Мати часть в офірі за гріх за людство не є найважнішою річчю для тих, що сталися послідователями Ісуса Христа, але для них найважніша річ є служити Божій організації й мати часть з Ісусом Христом в оправданні Єгового ім’я. Ціль оправдання й народження з духа не є найперша, щоби мати часть в офірі за гріх і у відродженню світа; але найважніше се, щоби опрокинути фальшивий закид Сатани проти Бога, доказуючи, що посліду

ватель Ісуса Христа може відперти напади Сатани й затримати свою невинність Бога хотя й се значить для нього смерть через жертву. Ось так та одиниця співтоваришить із великим Оправдателем. Забрання людей до неба не є найважнішою річчю. Офіра послідователів Ісуса Христа не додає нічого до великої жертви, щоби зробити її сильнішою в забранню гріхів. Отже жертва за гріх не може бути першою причиною задля котрої Бог оправдує людей і сплоджує їх з духа як своїх духових синів. Навіть велика жертва Ісуса Христа, що сталася викупом, є лише другорядною важністю. Найважнішою річчю є оправдання Єгового ім’я. Сей аргумент є сильний доказ, що Бог не назначить другорядного місця в небі яко нагороду лише тому, щоби спасти велику громаду від погибели. Після Писання, то се не є причина задля котрої Бог мав би постаратися о другорядну нагороду і місце для служби. Коли ми пам’ятаємо, що велике питання до полагодження є оправдання Єгового ім’я, тоді всі інші річі знаходять своє місце в умі, як се подано в святому Писанні. Коли ми чекаємо на Господа відносно розв’язання пророцтва, тоді ми зрозуміємо сю велику правду.

ПЕРЕДНЕ ПОДВІР’Є

30 Святе Писання ясно учить, що другорядного місця нема в небі для послідователів взятих із світа з між людей котрі стануться духовими сотворіннями. Отже се також представляло, що те передне подвір’є храму не могло представляти такого місця або стану. Намет в пустині коло Синай мав лише одно подвір’є, і до того одного подвір’я мали приступ усі люди, як і Левіти так і священники й несвященники. (3 Мойсея 1:1–9) Отже се представляло ту саму річ, що було представлено через передне подвір’є храму, як се Езекиїл бачив в своїм видиві (Езекиїла 40:17; 46:21–24), а іменно: Стан оправдання перед Богом нового сотворіння в Христі, і всіх з людства, що були приведені до гармонії з Єговою через Христа. Велика громада “стоїть перед престолом, одягнена в білі одежі”, що значить признані перед Богом. Після видіння Езекиїла, то по переднім дворі храму ходили люди взагалі й князь (Езекиїла 46:3–10), і се доказує, що передний двір не представляв духового стану в невидимім небі, але стан оправдання перед Богом тих, що живуть на землі і посвятились Богу. Се – люди доброї волі, “інші вівці” з Ісусового стада, “велика громада”, що служать Богу в переднім дворі. Тепер же з причини їх віри в Єгову Бога і Ісуса Христа із-за їх утечи до Божої організації, міста прибіжища, вони є признані, і єсли будуть вірні, то вони отримають обіцяну охорону в Армагедоні. В наметі люди були виключені з Святая, і лише священникові дозволено перебувати там; і се доказує, що Святая представляла з духа народжений стан Божих людей під час їх побуту на землі. Святая Святих представляла саме небо. – Жид. 9:23,24.

ГОЙДАНА ЖЕРТВА

31 Пасхальний агнець був пожертвований на чотирнадцятого дня першого місяця. Пятнадцятий день того місяця був обходжений як шабас або день відпочинку. На другий день по шабасі, т. є., почислити від шістнадцятого п'ятдесят днів привело людей до Пятидесятниці. “І будете лічити собі від другого дня послі суботи, від того дня, як принесли снопа в жертву гойдану, сім повних тижнів. До другого дня послі сестої суботи відлічите собі п'ятдесят днів; та принесете нову хлібну жертву Господеві”. (3 Мойсея 23:15,16) “Сніп первоплоду жнива”, т. є., сніп гойданої жертви, був пожертвований з початку п'ятдесят днів. Се була “нова хлібна жертва”. Вона була принесена в Пятидесятницю і складалась із двох квасних бохонців хліба спеченого з петльованої муки, і все разом було принесене як огняна жертва. “Із осад ваших подасьте два хліби на гойдану жертву; із двох десятих ефи муки пшеничної вони будуть, квашеними спечені будуть; як первоплід Господеві І принесете з хлібом семеро ягнят без скази однолітків, та бичка одного, та два барани, на огняну жертву Господеві будуть вони, та жертву хлібну і жертву ливну до них: огняна жертва, любі पोхоші Господеві. І принесете козла одного на жертву миру. І священник принесе їх з первоплодом хлібним та з двома ягнятами як жертву гойдану перед Господом; святе вони будуть Господеві про священника”. – 3 Мойсея 23:17–20

32 Одного разу в минувшині були поміщені такі слова: “Отже два бохонці представляли дві кляси посвячених – одну побідоносну, мале стадо, а другу велику громаду посвячених слуг Божих”. (Гляди *Вартова Башта* 1898 рік, сторінка 68) В тім самім видавництві були й ці слова: “Два хліби представляли ту саму річ як і козли представлені в день примирення”. Повисші два наведення не є собі в гармонії. Те останнє речення здається є ближше правди, а іменню, що ті два бохонці представляли ту саму річ, що два козли представляли в день примирення. Коли ті два козли були представлені, тоді кинено жереб щоби показати, що вибір не був самовільний, але що напрям ділання, який кожний козел взяв, рішав, на котрого той жереб мав упасти. Один із тих жеребів указував на Господнього козла, а другий на відпущального. Він указував на розділення певних кляс. Обидва козли були представлені перед Господа, і були в лінії до жертви, і Господь розпорядив їх після напряму взятого кожного із них. Один був вибраний на жертву; а другий був відкинутий як “лукавий слуга”. Як здається, то і для тієї самої цілі була гойдана жертва перед Господом, щоби Господь міг указати прийняття одного, а відкинення другого. При посвяченню священства жертва була положена на руки священника і була гойдана перед Господом. “І взяв те Мойсей (представляючи Господа) з рук їх та й пустив з димом на жертівнику всепалення: була се жертва посвятна на любі па-

хоші огняна жертва Господеві” (3 Мойсея 8:28) Ось так Господь показав своє прийняття жертви.

33 Про гойдану жертву в Пятидесятницю Писання говорять: “Із осад ваших подасьте два хліби на гойдану жертву; із двох десятих ефи муки пшеничної вони будуть, квашеними спечені будуть; як первоплід Господеві”. (3 Мойсея 23:17) Отже здається, що ті два гойдані хліби представляли розділення між тими, що були представлені перед Господом, одна часть котрої була цілковито посвячена Господеві, а друга часть або кляса не цілковито посвячена Йому. Зараз по сповненню пасхи, день Пятидесятниці зазначив вилиття святого духа яко сповнення пророцтва Йоїла. При першім сповненню повстало розділення між тими, що признавали себе бути по стороні Бога Єгови в той час: “Домували ж у Єрусалимі Жиди, люди побожні, з усякого народу під небом. Здумілися ж усі, і в сумніві казали один до одного: Що се має бути? Інші ж, сміючись казали, що молодим вином повпивались”. (Дії ап. 2:5,12,13) По вислухання Петра многи, що були в сумніві, були переконані і увірували в його слова: “Хто ж залюбки прийняв слово його, охрестились; і пристало того дня душ тисяч зо три”. – Дії ап. 2:41

34 Тепер що до другого вилиття святого духа, або цілковитого сповнення пророцтва Йоїла, то се сталося по другім приході Господа до храму чинити суд. Се була позатипічна Пятидесятниця, або цілковите сповнення. Усі посвячені тоді були представлені перед Господом на суд й рішення, хто із них отримає признання й ввійде в Його радість. В той час настало розділення. Се також сходиться із пророцтвом про очищення синів Левія. (Малахії 3:2,3) Із тодішньої огненної проби вийшов “вірний і розумний слуга”, котрому Господь поручив справи царства на землі. В той самий час появився також “лукавий слуга” кляса, котрий не був признаний Господом. Обидва були в ряді до царства коли вони були представлені перед Господа, обидва були несовершенні, як на се указував квас у хлібі, одна кляса була очищена й принята Господом приносити жертву в праведності а та друга жертва була відкинута. (Маттея 24:45–51) В той самий день гойданої жертви священник проголошував святі збори і що ніяка робота не мала виконуватися в той день: “Ніякого діла не робитимете: Установа віковична в роди ваші по всіх осадах ваших”. (3 Мойсея 23:21) Та робота відносилася до діл організації Сатани. Священники в той день примирення були безвинні, і те саме мусить сказати про великого первосвященника і підсвятих і про Левітів в той день. – Маттея 12:5,6

35 Від часу вилиття святого духа на “всяке тіло”, себто, на всіх сплджених з духа і признаних Єговою, вони мусять ділати в послушенстві до приказів Господніх. (Йоїла 2:28, 29; Дії ап. 2:16–18) Ся євангелія царства мусить проголошуватися в сей день, і се їх робота. (Маттея 24:14) Свідки Єгови мусять

(Продовження на стороні 162)